

DE STRATEN VAN HAVANA

Toen ik een Cubaan was in Havana
en de vrouwen uit de hemel vielen als manna,
liep ik tik tak, de klik van mijn hak,
op de bas, de bas van mijn pas,
door de straten van Havana,

liep ik te dromen van een Cadillac,
leren stoelen, open dak, sigaar op lip,
tongeklik naar iedere chick,
maar nooit had ik een cent te makken,

dus liep ik maar
en gooide wat rum in mijn mik,
want rum, mijn vriend, rum zeg ik,
voor het van de wagen valt,
kun je beter het flesje pakken,

dus gooide ik nog een slok naar binnen,
benieuwd waar het vandaag beginnen zou,
het feest dat eindigt
met het vallen van de man
en het zuchten van de vrouw,

zo liep ik door de straten van Havana,
tik tak, de klik van mijn hak,
op de bas, de bas van mijn pas,
liep ik zwaar in het rond te smakken,
met aan iedere hand een dweil van een wijf,

en ik zal blijven op dit feest,
tot dit eiland van kust tot kust
is leeggezopen en iedere drum
en iedere geest met de stilte is verzoend
en deze revolutie eindelijk is afgelopen,

dan is het tijd, mijn vriend,
ons tijdstip aangebroken,
om langs de spoorlijn terug te gaan,
langs de dromen van de vaders
en de tranen van de mama's,

door de straten van de Havana's,
op de klank van onze ketting
en de bas van onze pas
om in de havens sloop te gaan
naar ons huis in Afrika.

NIET GENOEG

Ik heb een huis maar ik voel me opgesloten.
Ik heb wat geld maar wat ik zoek is niet te koop.

Ik heb alleen maar dit verlangen.
Ik heb alleen maar niet genoeg.

Ik heb een stad waar de mensen in het honderd lopen.
Ik heb een straat maar waar ik woon ben ik ontheemd

Ik heb een land maar de grenzen zijn gesloten.
Dit is mijn land maar de mensen zijn mij vreemd.

Ik heb een baan want de huur moet je betalen.
Ik heb een buro en daar zit ik dan maar aan.

Ik heb een hond die kwispelt als ik thuis kom.
Iemand die blij is: ik vind hem lief, ik vind hem dom.

Ik heb een vriend met wie ik praat over relaties
en over vrouwen. We zijn het eens: het is gedoe.

Ik had een vrouw met wie ik meer had moeten praten.
Zij wist op tijd wat de liefde van haar vroeg.

Ik had alleen maar dit verlangen.
Ik had alleen maar niet genoeg.

BRIEF AAN MIJN BAAS

Ik ben eventjes naar Bali,
Boem Boem Bali weg helaas,
kretek snuiven in de salie,
biertje Bintang op de beach,
Boem Boem Bali motorfiets,
met achterop zo'n kleine schone.
O, wat zit die sarong strak.
Mag ik in jouw kampong komen?
Boem Boem Bali uit mijn dak.
En we drinken op de playa
Boem Boem Baya met papaya.
Met m'n ballen in het zand
denk ik terug aan Nederland.
Tabeh Holland, sneeuw en ijs,
Boem Boem Bali paradijs.

ROTTERDAMMER IN HET PARADIJS

De tropenzon verveelt zich suf achter het wolkendek van twaalf uur.
Hoe lamlendig kun je zijn? Ik neem nog maar een trek
en doe de groeten aan Maria, mijn Maria van de Wanen.

Gedacht aan loom gitaar gaan spelen, passend wel op deze plek,
het zwetend palmenparadijs, maar –we maken een moedeloos gebaar-
vaag beseft dat ik nooit iets gespeeld heb, niet eens gitaar.

Niet eens het Huis van de Rijzende Zon of de Sterweg naar de Hemel.
Ik neem nog een hijs en doe de groeten aan Simon V. en Manke Gijs,
die hier vlakbij om de hoek door een pelopper werd geraakt,

met zijn enkels op zijn broek. Midden in zijn tokus. Arme Gijs.
Zo werden ze alleen in Nederland gemaakt. Steeds als ik gillend
en bezweet wakker word uit bange dromen, zie ik weer zijn roze reet.

Het bos neemt intussen onbespoten vormen aan, in dit land
dat van nature alles all-inclusive heeft: stranden, tempels, toring,
typhus, cholera, hindu's, moslims, mafia. Ik neem nog een slok.

De witte aap danst op het behang, zijn apenleger op de gang.
Ik gooi wat pillen in mijn nek en slik de weemoed weg
die hier per mailboot arriveert. Ik doe de groeten aan Jim en Jack,

de winnaars van het drankverbod en denk aan Jimi H. en Herman B.
die spelen in de Band van God. Ik neem nog een hijs. Nu ik hier
verenigd ben met mijn vrienden van het Eeuwig Jeugd Orkest,

blaas ik enorme wolken uit. Maar degelijk als ik ben,
breng ik mijn voeten binnenboord en vaar de avond af.
Morgen weer vroeg met de kippen op pad, haantje pesten,

zorgen dat je op tijd weer terug bent in het ei. I am the Eggman.
I am the Walrus. Coo Coo Kechoo. Ik doe de groeten aan John
en neem nog een Yoko. Gedacht aan loom gitaar gaan spelen,

passend wel op deze plek, het zwetend palmenparadijs.
En we denken terug aan de vrienden die we achterlieten: aan Simon,
aan Jim en Jimi, John en Jack, aan Herman en natuurlijk aan Manke Gijs.

CHARLIE PARKER ZONDER SAX

Luister, luister, ik weet dat jullie gekomen zijn voor Charlie, de grote Charlie Parker en zijn sax, maar vanavond is het alleen maar Charlie die je ziet. Mijn sax heb ik verpatst, in de steek gelaten voor wat poen, wat poen voor dope. Vanavond krijg je mij alleen, Charlie Parker zonder sax. Ik speel voor jullie een solo zonder sax, de zwarte lijnen van mijn leven, het verhaal waar niets meer tussen zit, geen instrument, geen masker. Vanavond zie je mij alleen, de naked Charlie, Charlie Parker zonder sax.

Ik loop de straten van de city, van lopen gaan je hersens open,
babybebop van de straat, ik loop te lopen, loop en dam! ben ik in geluid
gevangen, ben ik in de fuik gevangen, geen escape babybebop van de
straat,
gepiep, gepraat, geknars, gefluit, geen escape babybebop van geluid,
geluid is overal, in mijn hartslag, in mijn hoofd, stap van voeten op de
trap, tot de deur mij opensmijdt, de straat op, straat is leven, babybebop
van de straat,
golven taxi's, gele taxi's, taxi's, taxi's, toetertaxi's, van die gele
toetertaxi's, babybebop van de straat, luister hoe de straten golven,
golven, golven van geluid, auto's rijden met drums eraan, tril me, tril me
in duizendvoud, raak de hi-hat, raak de hi-hat in mijn hoofd, stamp mijn
voeten op het hout,
begint in Kansas City een man te zingen, op de veranda de herinneringen,
strummend, strummend zijn gitaar, handen van katoen gesneden,
gesneden, stukgemaakt, begint in Kansas een man te zingen,
strummend, strummend zijn gitaar, met de geesten van Yoruba, met de
stemmen van de Congo, met de ziel van Afrika, zingend komt mijn stem
omhoog, babybebop, bebopbaby, klimt langs mijn keel mijn stem
omhoog, zoeken mijn lippen naar mijn sax,
zoete kus, zoete kus, zoete kus op meisjesmond, lippen weten, zeker
weten, lied van heupen, meisjeslach en parelmond, lied van laat mij hier
met heupen lopen, lopen lonken in de straat, dam! loopt ze weg, met
heupen, meisjeslach en parelmond, laatste blik op busstation, liefde liefje,
ga je weg?, niets meer, niemand om te praten, luister, luister, het-is-weg.

*Vanavond zag je mij alleen, Charlie Parker zonder sax, niets meer,
niemand om te praten, vanavond was het alleen maar Charlie,
babybebop, Charlie Parker die je zag.*

TEGENLIGGER

Terwijl iedereen een ander is, ben jij jezelf. Is het niet vreemd om als enige jezelf te zijn? Is het niet logischer om, net als de anderen, iemand anders te zijn, een tegenligger die je rakelings passeert? Is het niet wenselijk, omdat je ook jezelf niet kent, te streven naar inwisselbaarheid? Dat je bent wie je ontmoet?

Ik wilde wel eens iemand anders zijn. Dus ging ik weg. Om rakelings mezelf te zijn. Als je bent wie je ontmoet, dan zijn we misschien allemaal dezelfde, die ene die we allemaal ontmoeten. Maar wie is dat dan, die ene die overal en altijd beschikbaar is om op ons te lijken, zodat we, al was het maar op iemand anders, toch nog ergens op lijken?

DIARIO ANDALUZ (Lied voor Lorca)

Het regent zachtjes op mijn letters. Rustig blijven zitten op mijn hoek van de wereld. Ander woord zoeken voor verlangen, een woord dat iedereen herkennen zal, omdat het klinkt als iets waarop we wachten, zoals iets klinkt als het er nog niet is.

De geur van paard is bijna uit Europa verdwenen. Een hommage schrijven aan de ruiters van Cordoba. In galop langs de oevers van de Guadalquivir. Met een roos tussen je tanden een zigeunerin ontvoeren en de rest van je leven wachten op de messen van haar geestelijk gestoorde broers.

De bus rijdt als een camera door overbelichte heuvels. Klaprozen en olijven. En achter deze dove ramen de stem van Federico Garcia Lorca. Zoals iets klinkt als het er niet meer is. Ergens tussen deze heuvels hebben ze hem doodgeschoten.

Arme jongen met je huid van papier. Iedere man die ze doodmaken is toch eigenlijk nog maar een kind?

Ik word een derde persoon, de passant die door mijn ogen kijkt. De man die bier veranderde in wijn, is neergedaald op een terras. Hij heeft mededogen met de dieren. Iemand moet toch toezien op de duiven, met hun landingsproblemen en slechte eetgewoonten?

Slapen en niet vergeten uit nachtmerries te ontwaken. Van een kat die over het water liep om de ogen uit een eend te bijten. Ze waren even groot, de eend en de kat, als broers die niet op elkaar lijken.

Het regent zachtjes op mijn letters. Ander woord zoeken voor afwezigheid, voor niet meer weten hoe het was.

Rustig blijven zitten op mijn hoek van de wereld. De stad beschrijven als de verloofde van de rivier die naar haar opkijkt en zacht haar voeten streelt, met op de achtergrond de eeuwige sneeuw van de Nevada en de gitaren, de gitaren van Spanje, die eeuwige gitaren, en dan dit beeld met hulp van het onderbewuste langzaam laten ontaarden, de rivier die aan haar voeten likt, als een obsceen hondje.

Alles kan schaars worden. Alles kan gaan klinken als een woord dat we niet kennen.

Het regent zachtjes op mijn letters. De wereld wordt inwisselbaar. Besluiten om naar huis te gaan. Ander woord zoeken voor vliegtuig.

DE STEEG

Ik ken een verloren dorp op Cuba, met in een achterbuurt een donkere steeg die op zijn best naar de leegte leidt. De steeg draagt de naam van een schrijver die op een dag het dorp verliet om Europa te zien en de Eiffeltoren in Parijs.

Toen hij terugkwam zag je hem door de straten lopen, mompelend over blonde monsters op lange benen in de verre stad van Rotterdam, en hoorde je hem roepen dat de metro soms wel een vertraging had van twee minuten, tot hij in het donker van de steeg verdween,

de steeg waar iedereen die loopt te tasten in het duister elkaar ontmoet, waar de honden lopen die zijn achtergelaten, en waar iedere week de club vergadert van de schaatsers die nooit het ijs hebben gezien,

waar ze praten over de mensen die het eiland verlieten, en die soms ineens weer voor je staan, om oude beloftes te vervullen, ook zij zwerven hier 's nachts door de straten, geen zin meer om naar hun verplichtingen terug te gaan, en wennen in een handomdraai aan het drinken en het dwalen in een steeg,

de steeg waar wij elkaar ontmoeten, de zwervers die het altijd hebben over de kou die op een dag zal komen en de sneeuw zal brengen waar we heel ons leven over dromen, wanneer de ambtenaren van de staat eindelijk in actie komen, om ons te redden, met jassen, sjaals en dekens, en mutsen van de eskimo's, en zo niet, dat we met een glimlach zullen sterven, omdat wij de sneeuw hebben zien vallen in de steeg,

waar de hondentrainer woont die aan de honden zal leren, en aan iedereen die wil, hoe je eindelijk weer thuis kan komen, want niet iedereen kan leven in een steeg waar ze praten over Holland en het beste uitzicht van Parijs,

de steeg van de moedige dorpsgenoten, de schrijvers en de schaatsers, die hun land durfden te verlaten, en zich in de buik begaven van een reus, om alle landen te zien, en de monsters die daar leven, om de verhalen thuis te brengen naar het dorp, waar wij armoedzaaiers elkaar ontmoeten in een donkere steeg, om de duisternis te delen waarmee zich het verlangen kleedt.

I'VE BEEN TO THE DESERT

De eenzame cowboy keek naar links:
overal de eindeloze prairie.
De nieuwe dag lag open als een oude nimfomane.
Ook rechts alleen maar prairie wat hij zag.
Hij keek nog eens naar links. Toen stak hij over.

Er was deze dag weinig verkeer in de woestijn,
maar onze held voelde zich niet gerust. Die rare lucht.
Hij keek of hij Vieze Arend zag. Nee, het was iets anders.
Een ongenode gast? De laatste hing nog aan een boom.

Dat kon het ook niet zijn.
Hij zocht vertwijfeld in zijn geheugen,
zoals een Horse zoekt naar zijn Name.
Ja, nu wist hij wat het was:
boven de vlakte hing een zweem van langvervlogen sex.
Een fleem, een fluiper, een cadeau van zijn ex?

De cowboy voelde bezorgd aan zijn wapen.
Hij was van de vrouwen wat gewend, hij leefde al zo lang
tussen de koeien, dat zijn ekster oog begon te tranen.
Het sop schuimde weemoedig in zijn laarzen.

KORTE GESCHIEDENIS VAN 1963

Onze paplepel werd geroerd met het fatsoen
van uitzinnige fantasten,
van predikanten, paters, pederasten,
die via de korte golf en cluborganen
onze knusse kamers binnenkwamen,

het zuiltuig van de verenigde radio amateurs,
de bondsvoorzitters en onderdirecteuren
met hun leugens en verhalen
tot verheffing van het volk.

Ze kwamen tot ons in melkverzuurde klaslokalen,
de onderwijzers en de zielehoeders,
Het Christelijk Verbond van Kinderknoeijs,
de akela's met hun bruine fluimen,

de badmeester van het Gemeentelijk Urine Bad
liet steevast zijn harige geheimen zien
door zijn zwembroek flink omhoog te halen.

Zo werd met de zegen van meneer pastoor en het koor
van goedgeestigste middenstanders en ambtenaren,
die lijdzaam onder schemerlampen
hun radio zaten leeg te staren,
onze kinderziel bedorven.

Het is dat je aan lulligheid niet dood kunt gaan,
anders was ons volk toen uitgestorven.

'T VERDRUNKE LANT VAN SAEFTINGE

In 't Verdrunke Lant van Saeftinge
verhaalde men van zonne van Ossenisse
en dat daar niet te leven was.

Dat bie een schonen avondlucht
de takken krom hingen
onder vremde gasten,

die daar zitten en zwijgen
en geeuwend loeren
en juken in een ouwe wond.

En dat bie sturm en windgerucht
ze kommen aan het raam te staan
met rafelhuden aan de hand.

Of ze hangen wind te vangen
en vallen schreeuwend uut hun nesten
op de toevallige passant.

Op storm en springtij kwam het water.
Door de dijken kwam de zee.
Aandachtig drijven de doden
met hun gezichten naar benee,

zoekend naar het lieve leven
dat onder hen verloren ging,
een dansend lint in blonde haren,
een zandweg in de schemering.

En wij die verder mogen leven,
zagen hoe de zee verdween,
hoe het lente werd in het lege land,

maar blijven door een zee omgeven,
waarin we zoeken naar een vrouw,
een kind, het lieve leven.

DE WINTER VAN MIJN HART

*Ik dans niet meer met open lippen.
Mijn knieën zijn gemaakt van glas.
We lieten de liefde ons ontglippen,
wisten niet dat het liefde was.*

We dansten in de winterkamer
van een feest al lang voorbij,
schreven de leugens op de ramen,
ik over jou, jij over mij.

In de verte speelde het orkest
ons oude liedje van verlangen,
die makkelijke middelmatigheid
die maar in je kop blijft hangen.

*Ik dans niet meer met open lippen.
Mijn knieën zijn gemaakt van glas.
We lieten de liefde ons ontglippen,
wisten niet dat het liefde was.*

We gingen rond in lege zalen.
We gingen los. We gingen blind.
De liefde lieten we verdwalen.
Als een alleen gelaten kind.

Hoeveel liefdes kun je leven?
Hoeveel lentes kun je aan?
Hoeveel sleutels terug te geven?
Hoeveel winters nog te gaan?

*Ik dans niet meer met open lippen.
Mijn knieën zijn gemaakt van glas.
We lieten de liefde ons ontglippen,
wisten niet dat het liefde was.*

Kom wees niet zo'n herinnering.
Ik heb je lang genoeg bewaard.

Kom binnen en ga zitten
en neem een glas van deze wijn.

Ik wil je stem weer proeven op mijn lippen.
Vertel me, hoe is het leven daar?

Laten we lachen om wat is geweest.
Het was een drama en een feest

en tijd duurt nooit zo lang.
Dus drink met mij van deze wijn

en leg een glimlach in je wang,
want zoals het was, zo is het geweest.

NAAR HUIS (DE EIK EN DE CYPRES)

Ik weet het: je hebt een eigen leven.
Je bent uniek en autonoom.
Je hebt een paspoort en een sofi-nummer.
Je bent officieel erkend als een persoon.
Je staat op een loonlijst, op een klassenfoto,
in het geheugen gegrift van een paar jongens
en een man of wat.
Je hebt een garderobe, een pinpas,
een verzekering, een medisch dossier,
een levensverwachting die niemand met je deelt.
Ieder uur van jouw leven is alleen van jou.

Maar toch: weet ik zo vaak wat jij gaat zeggen,
is één blik genoeg om te weten hoe jij je voelt,
kan ik voorspellen om welke lulligheid
jij de slappe lach gaat krijgen,
weet ik wanneer je zin hebt
en welke verlangens ik niet vervul.
Ik ken de contouren van je geheimen,
de slaapvertrekken waar je droomt,
de betekenis van iedere frons of zucht.
Ik ken je geur, iedere millimeter van je huid.
Ik ken je beter dan ik mezelf ken.

En nu de belofte 'tot de dood ons scheidt'
met de jaren betekenis heeft gekregen,
kom ik in jou mijn waarheid tegen.
Ik wil je in dit leven niet meer kwijt.

PIMP MY POEM

Luister opa van de taal,
doe wat aan je poëzie,
het is echt de hoogste time
to pimp your riddim en your rhime,

want een dichter telt pas mee
als-ie net zo praat als Ali B,
dat je niets te zeggen hebt,
maakt niet uit als je het rapt,

dus rijm de stenen uit de straat
of ga terug naar je reservaat,
bling je ding, dichtman en zing,
met kettinggoud en klatering,

go with the flow, ga met de vla
(in van die makkelijke pakken),
tot iedere female in de zaal
bubbelt en haar bumpers shaket,

tot iedere zuster in da house
het evangelie van de hiphop preekt,
tot iedere bruljurk in het koor
bananen gaat en mercy smeekt,

tot iedere rapper met de rijmelaaritis in zijn bloed,
weet dat je dichters niet fokken moet.